

Rompuy's protokolproblem

af Jørgen Michaelsen

I nat drømte jeg om Jørn Lund og Arthur Rimbaud. Jeg kom ind i en gammel togvogn, fandt en kupé, hvor der sad to passagerer over for hinanden, og det var Lund og Rimbaud. Jeg sagde undskyld og spurgte, om jeg måtte sidde i kupeen. De to var i livlig diskussion, men Rimbaud gjorde en bekræftende gestus. Han virkede trængt, mens Lund modsat virkede nærmest arrogant overlegen. Jeg blev nysgerrig efter at finde ud af, hvad det var, de diskuterede. Følgende udveksling fandt nu sted. Lund sagde: "De overdriver Rompuy's evner som haikupoet for at provokere mig. Men det får De intet ud af." Rimbaud svarede: "Jeg mener ærligt og oprigtigt, at hans måde at gribe haikugenren an på er meget bemærkelsesværdig. Jeg har i hvert fald ikke selv oplevet noget tilsvarende." Dernæst sagde Lund: "Det siger De blot, fordi han er Europas præsident. Havde han været et helt almindeligt menneske, ville De aldrig have bidt mærke i hans haikuer." Hertil svarede Rimbaud: "Det kan man jo altid påstå." Lund sagde: "Rompuy ydmyger sig selv ved at skrive disse haikuer. Og en præsident har pligt til ikke at fremstå som et skabilkenhoved." "Et hvad for noget?" spurgte Rimbaud. Og Lund svarede: "Som en fjollerøv. For pokker, han er vores første præsident. Han vil danne præcedens." Sådan fortsatte de deres diskussion. Efterhånden fik Jørn Lund trængt Arthur Rimbaud fuldkommen i defensiven. Lund talte næsten uafbrudt, mens han gestikulerede mere og mere voldsomt. Rimbaud sagde: "Så meget betyder det vel heller ikke." Lund svarede: "Der tager De fejl, det betyder alt i verden. Ikke alene ydmyger Rompuy sig ved at skrive haikuer, hele hans adfærd er fuldkommen kritisabel. Jeg var med, da man på højeste plan genopførte den westfalske fred for ikke så længe siden. Rompuy var selvfølgelig omdrejningspunktet for det hele. Hans påklædning var udfordrende, og han spiste grimt. Men målet var fuldt, da han kom med krænkende bemærkninger til sin borddame fra Sverige. Det er ikke acceptabelt. Jeg mener ikke, at Rompuy bør gå af. Dertil er han for meget af en kransekagefigur. Men det er altafgørende, at han indstiller skrivningen af haikudigte. Alt andet lige er og bliver det et meget, meget dårligt signal, navnlig i sammenhæng med et så afgørende intereuropæisk fænomen. Nej, De behøver ikke at sige noget! Jeg er klar over, at De blot vil forsvare Rompuy's haikuer for at provokere. Men jeg ignorerer Dem. Det er jeg i min gode ret til at gøre." Rimbaud trak på skuldrene og så ud gennem vinduet med et træt ansigtsudtryk. "Og tro nu endelig ikke, at det hjælper noget, at De forholder Dem tavs," tilføjede Lund. Herefter sagde ingen noget. Jørn Lund og Arthur Rimbaud sank åbenbart hen i hver deres verden. Jeg tænkte, at det naturligvis ville være ganske oplagt at være sympatisk indstillet over for Rimbaud. Han var trods alt blevet tromlet ned af Lund. Men jo mere jeg overvejede hele sagen, desto mere imødekom jeg Lunds tilgang. Denne udfarende ubestikkelig er i sig selv beundringsværdig, tænkte jeg. Og ved at udvikle tankerækken yderligere nåede jeg frem til, at det netop er misforstået, om end muligvis velment, accept, der har været årsag til megen dårligdom. Da jeg vågnede, lå jeg længe og prøvede at få styr på drømmen. Det endte med, at jeg

skrev den ned. Jeg ved ikke, om jeg fik det hele med. Med hensyn til Rompuy vil jeg sige, at jeg undrer mig over, hvordan han optræder i drømmen. Jeg har ikke noget særligt at indvende imod ham, hverken som europæer eller i et globalt perspektiv. En præsident er vel en præsident, haikuer eller ej. Jeg kan ikke se, hvad man skulle kunne indvende imod det synspunkt.

2011